

Øst for Paradis præsenterer:

AREN'T YOU HAPPY

En film af SUSANNE HEINRICH

PREMIERE

24. april 2020

PRESSEVISNING:

16. april kl. 9:30 i Grand Teatret

PREMIEREBIOGRAFER:

Grand Teatret (Kbh) Empire Bio (Kbh), Øst for Paradis (Aarhus),
Café Biografen (Odense), Biffen (Aalborg), Nicolai Bio (Kolding)
- flere følger

HENT HIGH RES FOTOS

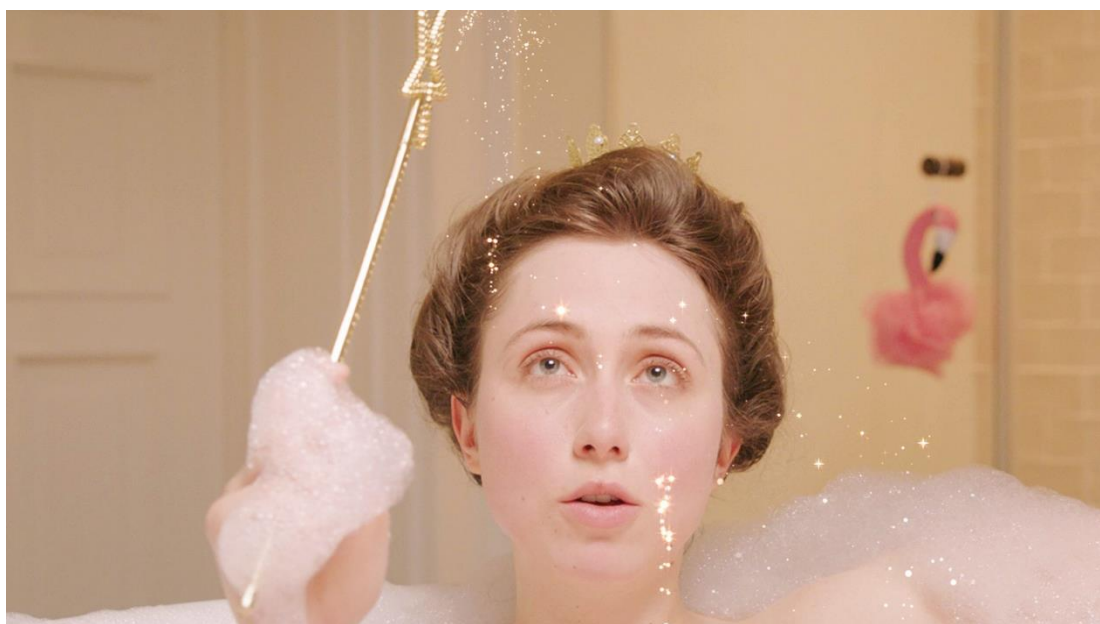
<http://distribution.paradisbio.dk/film.asp?id=331>

HENT FILMKLIP:

<https://paradis.digitalepk.dk/> - Bruger: presse – PW: film

SYNOPSIS

En ung kvinde flakker omkring i byen, hvor hun leder efter et sted at sove. Hun opsøger yogastudier, gallerier og fremmedes senge, men der er ikke rigtigt plads til hende nogen af stederne. AREN'T YOU HAPPY er en depressionskomedie i pink og blå, og gennem en række af den unge kvindes møder, undersøger filmen det postmoderne samfund med alle dets selvmodsigende sameksistenser som usikkerhed og selvpromovering, seriel monogami, neospiritualitet og kravet om, at man for alt i verden skal være lykkelig.

OM INSTRUKTØR SUSANNE HEINRICH//

Susanne Heinrich er datter af en sognepræst fra Østtyskland. Hun skrev fire bøger, da hun var i alderen 19-25 år, og hun blev nomineret til Ingeborg-Bachmann-prisen i Tyskland. Hun synger i forskellige bands og er involveret i diverse kunstneriske projekter. Hun kom ind på German Film and Television Academy (DFFB) med sin første kortfilm. AREN'T YOU HAPPY er hendes første spillefilm.

INSTRUKTØR SUSANNE HEINRICH FORTÆLLER//

Det hele startede med, at jeg var frustreret over samfundets udvikling. Jeg var i mine midttyvere, men min forfatterkarriere og mit første ægteskab var allerede bag mig. Jeg var deprimeret, fortabt mellem en række af korte forhold og følte mig fanget i en følelse af fremmedgørelse. Og jeg var ude af stand til at skrive. Alt det, jeg prøvede at skrive, virkede banalt og irrelevant. Hvorfor kunne jeg ikke bare være glad? Jeg levede som et frit, ligestillet individ i et oplyst samfund, ikke? Men hvis det var min egen skyld, at jeg ikke var glad, hvorfor havde alle de andre unge, talentfulde kvinder omkring mig det så på samme måde?

På det helt rigtige tidspunkt opfordrede en ven mig til at læse nogle teoretiske tekster. Gennem sociologen Eva Illouz stødte jeg på begrebet "emotional capitalism", der beskriver den måde, hvorpå de emotionelle og økonomiske sfærer er smeltet sammen under den sene kapitalisme. Via teoretikeren Byung-Chul Han læste jeg om "entrepreneur of the self", som sælger individets optimerede selv på det, som Eva Illouz kalder for nutidens "market of romance".

Det var en åbenbaring for mig at læse de her tekster. Jeg læste alt fra Michel Foucault til Judith Butler, var en tur forbi Jacques Lacan og Slavoj Žižek via Roland Barthes og Gilles Deleuze... Jeg blev en selv-lært studerende, og jeg læste alt fra ende til anden. Det at dykke ned i teorien gav en forståelse af min tristhed. For allerførste gang kunne jeg placere mig selv i samfundet og samfundet i mig.

Omkring samme tidspunkt, skulle der ansættes en ny leder på filmskolen (DFFB) i Berlin. En rigtig dygtig kandidat blev afvist for anden gang, og det virkede som om, at man ikke ville betro en kvinde med så stort et budget. Vi studerende ønskede en stærk, kunstnerisk ledelse - ikke en eller anden chauvinistisk, businessstype, der talte om konkurrencedygtighed, innovation og effektivitet. Det virkede som om, at DFFBs ry for at være et åbent og eksperimenterende sted var på spil. Jeg radikaliserede mig selv og gjorde den kamp imod det neoliberale til min egen. Jeg stormede ind på den røde løber til Berlinale halvnøgen og blev arresteret første gang i mit liv.

Vi tabte kampen og forblev en gruppe af rystede og desillusionerede - omend politiske - studerende. Denne oplevelse var underligt forbundet til min ny fundne feminisme, og jeg fandt endelig mit ståsted i den feministiske kritik af kapitalismen. Jeg deltog i al hemmelighed

i seminarer på Universitt der Künste, hvor jeg faldt over Karin Michalskis “Alphabet of feeling bad”; en videoinstallation om negative følelser. Værket ændrede alt for mig. Indtil nu havde jeg set depression som en defekt, sygdom eller en individuel fiasko i stedet for at politisere den i forhold til nutidens neoliberale arbejdsforhold og kønsroller.

I denne periode gik jeg mange ture med min mentor Isabeller Stever. På en af disse gturer snakkede vi om hovedkarakteren i AREN'T YOU HAPPY, som var dukket op i mit hoved pludseligt... Manuskriptet til filmen blev sat sammen på få dage. Jeg skrev det nrmost i en kre uden at tænke eller stoppe. Jeg ændrede knapt nok et ord fra den første kladde. Det var et gennembrud: Jeg havde en stemme igen - en ny stemme, som var meget anderledes fra den, der havde gjort mig syg igennem mange år. Jeg var begyndt at ændre mig.

Manuskriptet tiltrak alle mulige mennesker, og det gik op for mig, at jeg var faldet over noget, der betød noget. Det handlede ikke kun om mig. Filmene blev et slags helle for personer, som, ligesom mig, følte sig fangede i det klassiske filmnarrativ. For mig, såvel som for andre, var det at arbejde på filmen en frigørende handling.

Jeg prøvede at oversætte mine overbevisninger til en struktur, og jeg havde et ønske om at gøre tingene anderledes og ikke bruge skuespillerinders kroppe som instrumenter. Jeg var gravid, mens vi filmede, hvilket helt klart har haft en indflydelse på den måde, jeg har instrueret. Jeg kunne ikke opføre mig som en genial, enevældig hersker.

Man kan sige, at jeg stoppede med at være en trist pige, da jeg arbejdede med filmen. Jeg kan forklare det gennem den ny fundne evne til at politisere negative følelser og gå fra individuelle historier til en strukturel analyse af samfundet. Neoliberalisme programmerer os til at aflre strukturel tænkning. Men det er altså virkelig sjovt at lære det igen. For mig

markerer denne her film en overgang fra melankoli, hvor post-strukturalisme havde placeret mig, og noget nyt, som jeg kan gå på oplevelse i. Jeg dedikerer filmen til dem, der har brug for den på samme måde, som jeg havde brug for den, dengang jeg troede, at psykoanalyse kunne gøre min situation bedre.

INTERVIEW MED SUSANNE HEINRICH (UDDRAG)//

Interviewer: Phillippe Bober (PB)

Interviewede: Susanne Heinrich (SH)

PB: Du har engang sagt, at AREN'T YOU HAPPY vender kønsstereotyperne om. Har jeg forstået det korrekt?

SH: Næsten. Vi legede med Laura Mulveys koncept om "the male gaze". Nøgleidéen i feministisk filmteori er, at traditionelle (Hollywood) film er filmet på den måde, der tilfredsstillter mandens begær. Kvinderne er objekterne, der kigges på, og mændene er dem, der kigger. Så jeg tænker; hvorfor ikke prøve at vende det rundt og filme mænds kroppe ligesom kvinders kroppe? For eksempel er der i starten, under den indledende monolog, et skud af en blød, rund mandekrop, der ligger til skue for os. Og der er en anden scene, hvor en fyr laver pin-up poseringer på en seng, mens vores hovedperson citerer fra Tiqqun. Det handler om at dekonstruere måden at kigge på gennem simple udbytninger. Det er også en måde at vise, at "the female gaze" er umuligt. Det jeg mener, er, at der endnu ikke eksisterer noget female gaze. Jeg kan endnu kun forsøge at tage afstand fra "the male gaze" ved at lege med det eller fetichere dets kontrollerende natur.

PB: Vil du snakke om de andre niveauer af feminisme i filmen?

SH: Lad os holde os til alt det sjove. De fleste af hovedrollens frisurer er taget fra Hollywood divaer. Det starter med Audrey Hepburns frisure fra 'Breakfast at Tiffany's'. Så kommer krøllerne fra "Pretty Woman", Bette Davis' famøse sideskilling og Brigitte Bardot store, uglede morgenhår. Ved at lege med hovedpersonens frisurer kunne vi markere hende som mere end en kvinde af kød og blod; nemlig som et produkt af mandens fantasi. En mytologisk kvinde, der repræsenterer alle kvinder.

PB: En anden morsomhed er at vi, i slutningen af filmen, ser hovedpersonen spise is i flere minutter, fordi der så sjældent er kvinder, der spiser på film.

SH: Præcis. Det er meget frigørende, synes du ikke?

PB: Og alle morsomheder til side?

SH: Hele filmen kan læses som en feministisk kritik af kapitalismen. Påstanden er, at vi i vores postmoderne samfund taler som forbrugere i stedet for virkelig at skabe relationer til hinanden. Vi leder efter en erstatning for religion. Vi har sex, men uden erotik. Seriel monogami fører kun en vej. Der er ikke rigtigt nogle ægte livsbegivenheder tilbage; alt hvad der sker, er bare rutiner, som vi har indøvet og gentaget for at vise, at vi er åh så frie. I stedet for at indse, at strukturerne er patologiske, bliver individet - mest kvinder - sat under behandling. De roller, som kvinder har mulighed for at spille i samfundet, er latterlige. Der er ikke plads til kvinder. Og argumenterne for dette henviser altid til kvindens krop. Og det er her vores hovedperson i AREN'T YOU HAPPY opstår.

CREDITS//

Instruktør: Susanne Heinrich

Medvirkende: Marie Rathscheck, Nicolai Borger, Malte Bündgen

Foto: Agnesh Pakozdi

Klip: Susanne Heinrich & Benjamin Mirguet

Musik: Mathias Bloech & Moritz Sembritzki

Producer: Phillipe Bober & Jana Kreissl

Original titel: Das melancholische Mädchen

Varighed / format: 80 min. / DCP

Aspect Ratio / lyd: 2.20:1 / 5.1

Land / År: Tyskland / 2019

Sprog: Tysk

DK distribution: Øst for Paradis

